

огрѣя... Мълчи! Знамъ го отъ вѣрно мѣсто! Горко ми на менъ грѣшница! Ала получихъ заслужено своята казнь... Пази се! Тя нѣма и тебе да убѣгне!

Царицата отмина, закрила лица съ ржце, разтърсена отъ непобедима, черна мъка. Свѣтловезаната ѝ туника потъна въ тъмната сѣнка.

Отново закѣнтѣха въ празднитѣ зали бавнитѣ, тежки стѣпки на тоя, който не можеше да намѣри никжде покой — до разсъване.

Пакъ приближаватъ двамата блюстители глава до глава. Тихъ шѣпотъ се разнася въ мрачевината.

— И всѣка нощъ все така... — мизиецѣтъ се прекръства — бродятъ като нежити... Грѣшната имъ любовь се превърна въ пѣклена омраза... И това е най-голъмата имъ казнь...

5

Бѣше Великденъ отъ 1211 лѣто. Млади тревы израстнаха гѣсти и високи, покрити дивадитѣ съ сочна зеленина. Напѣпилитѣ дървета разцвѣтѣха. Житото никнѣше по нивитѣ, бледожълто, като огромно свѣтло море, пълно съ надежди и радостъ за людетѣ.

Ала нѣмаше покой за императоръ Анри.

Нито ледениятъ лѣхъ на зимнитѣ прѣспи, нито омаята на пролѣтѣта, нито светиятъ празникъ можеха да го спратъ въ предначертания нѣтъ. И сега въ този хубавъ пролѣтенъ день, той се връщаше обратно съ войскитѣ си отъ Тесалоника къмъ Константинополь. Бързъ гончия му бѣ съобщилъ, че Никейскиятъ императоръ е събралъ цѣлата си флота и се готви всѣки мигъ да потегли за преславната му столица. Затова той бързаше да отиде на помощъ на людетѣ си. За защитници на Тесалоника той бѣ оставилъ Евстахий и Берхтолдъ фонъ Катценеленбогенъ.

Войскитѣ на фрѣзитѣ напуснаха Лагодинското поле, равнинитѣ на Сѣръ, преминаха Места, преминаха Хебъра и почнаха да навлизатъ въ пѣтя, който водѣше къмъ опаснитѣ и трудно проходими клисури на планинитѣ, които пресичаха най-кратното разстояние между Тесалоника и Константиновградъ.